

“मीठे बच्चे- मौन रहनु पनि धेरै ठूलो गुण हो, तिमी मौनमा रहेर बाबालाई याद गर्दै रह्यौ भने धेरै कमाई जम्मा हुन्छ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ बोलले कर्म संन्यासलाई सिद्ध गर्छ, त्यो बोल तिमीले बोल्न सक्दैनौ ?

उत्तर:- ड्रामामा रहेछ भने गरौंला, बाबा भन्नुहुन्छ- यो त कर्म संन्यास भयो । तिमीले कर्म त अवश्य गर्नु छ । पुरुषार्थ विना त पानी पनि मिल्न सक्दैन, त्यसैले ड्रामा भनेर छोड्नु हुँदैन । नयाँ राजधानीमा उच्च पद पाउनु छ भने खुब पुरुषार्थ गर ।

ओम् शान्ति । पहिले-पहिले बच्चाहरूलाई सावधानी मिल्छ- बाबालाई याद गर र वर्सालाई याद गर । मनमनाभव । यी अक्षर पनि व्यासले लेखेका हुन् । संस्कृतमा त बाबाले सम्झाउनुभएको होइन । बाबाले त हिन्दीमा नै सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- बाबा र वर्सालाई याद गर । यो सहज अक्षर छ- प्यारा बच्चाहरू, म आफ्नो बाबालाई याद गर । लौकिक बुवाले यस्तो भन्दैनन्- प्यारा बच्चाहरू म आफ्नो बुवालाई याद गर । यो हो नयाँ कुरा । बाबा भन्नुहुन्छ- हे मेरा प्यारा बच्चाहरू, म आफ्नो निराकार बाबालाई याद गर । यो पनि बच्चाहरू सम्झन्छन्- रूहानी बाबाले हामी आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ । घरी-घरी बाबाले बच्चाहरूलाई याद गर भनिराख्नु शोभा दिँदैन, जबकि बच्चाहरूले जान्दछन्- रूहानी बाबालाई याद गर्नु हाम्रो कर्तव्य हो । तब नै विकर्म विनाश हुनेछ । बच्चाहरूलाई निरन्तर याद गर्ने कोशिश गर्नुपर्छ । यस समयमा कसैले निरन्तर याद गर्न सक्दैन, टायम लाग्छ । यी बाबाले भन्छन्- म पनि निरन्तर याद गर्न सक्दिन । त्यो अवस्था पछि गएर हुनेछ । तिमी बच्चाहरूको पहिलो पुरुषार्थ बाबालाई याद गर्नु नै छ । शिवबाबाबाट वर्सा मिल्छ । हिन्दूहरूको नै कुरा हो । यो दैवी राजधानीको स्थापना हुन्छ, अरूले जुन धर्म स्थापना गर्छन् त्यसमा कुनै कठिनाई छैन, उनीहरूको पछि आउँदै रहन्छन् । यहाँ देवी-देवता धर्मवाला जो छन् उनीहरूलाई ज्ञानले उठाउनुपर्छ । मेहनत लाग्छ । गीता, भागवत शास्त्रहरूमा यो छैन- बाबाले संगममा राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ । गीतामा लेखिएको छ- पाण्डव पहाडमा गए, प्रलय भयो आदि-आदि... । वास्तवमा यो कुरा होइन । तिमी अहिले भविष्य २१ जन्मको लागि पठिरहेका छौ । अरू स्कूलहरूमा पनि यहाँको लागि नै पढाउँछन् । साधु-सन्त आदि जति पनि छन्, उनीहरूले भविष्यको लागि नै पढाउँछन् किनकि सम्झन्छन्- हामी शरीर छोडेर मुक्तिधाममा जानेछौं, ब्रह्ममा लीन हुनेछौं । आत्मा परमात्मामा मिल्नेछ । त्यसैले त्यो पनि भयो भविष्यको लागि । तर भविष्यको लागि पढाउनेवाला एक रूहानी बाबा हुनुहुन्छ । अरू कोही छैन । गायन पनि छ- सर्वका सद्गतिदाता एक हुनुहुन्छ । अरू त सबै अयथार्थ हुन जान्छन् । यो त बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ । उनीहरू पनि साधना गरिरहन्छन् । ब्रह्ममा लीन हुने साधना हो अयथार्थ । लीन त कसैलाई हुनु छैन । ब्रह्म महत्त्व कुनै भगवान् होइन । यो सबै भूठा हो । भूटखण्डमा सबै भूट बोल्नेवाला छन् । सचखण्डमा सबै साँचो बोल्नेवाला छन् । तिमी जान्दछौ- सचखण्ड भारतवर्षमा थियो । अहिले भूटखण्ड छ । बाबा पनि भारतवर्षमा नै आउनुहुन्छ । शिवजयन्ती मनाउँछन् तर यो कहाँ जान्दछन् र- शिवले आएर भारतवर्षलाई सचखण्ड बनाउनुभएको हो । उनीहरू सम्झन्छन् उहाँ आउनुहुन्न । उहाँ नाम रूपभन्दा न्यारा हुनुहुन्छ । केवल महिमा गाउँछन् पतित-पावन, ज्ञानका सागर । त्यसै सुगाले जस्तै भनिरहन्छन् । बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ । कृष्ण जयन्ती मनाउँछन्,

२०७२ फाल्गुन १९ बुधवार २-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

गीता जयन्ती पनि छ । भन्छन् कृष्णले आएर गीता सुनाए । शिव जयन्तीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन उहाँले आएर के गर्नुहुन्छ । कसरी आउनुहुन्छ ? जबकि भन्छन् नाम रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले नै बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ । बाबाले स्वयं बताउनुहुन्छ— मैले नै आएर फेरि स्वर्ग बनाउँछु । कोही त पतित-पावन होला नि । मुख्य भारतवर्षको नै कुरा छ । भारतवर्ष नै पतित छ । पतित-पावनलाई पनि भारतवर्षमा नै पुकार्छन् । स्वयं भन्नुहुन्छ— विश्वमा रावणको राज्य चलिरहेको छ । बम आदि बनाइरहन्छन् । त्यसबाट विनाश हुनु छ । तैयारी गरिरहेका छन् । मानौं उनीहरू रावणबाट प्रेरित भएका छन् । रावणको राज्य कहिले खतम होला ? भन्दछन् जब कृष्ण आउनेछन् । तिमीले सम्झाउँछौ— शिवबाबा आउनुभएको छ । उहाँ नै सर्वको सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । यो अक्षर अरू कसैले भन्न सक्दैन । बाबाले नै भन्नुहुन्छ मलाई याद गर्नु भने खाद उत्रिनेछ । तिमी सतोप्रधान थियौ, अहिले तिम्रो आत्मामा खाद चढेको छ । त्यो यादले नै निस्कनेछ, यसलाई नै यादको यात्रा भनिन्छ । म नै पतित-पावन हुँ । मलाई याद गर्नाले तिम्रा विकर्म विनाश हुनेछन्, यसलाई योगअग्नि भनिन्छ । सुनलाई आगोमा राखेर त्यसबाट मिसावट निकाल्छन् । फेरि सुनमा मिसावट गर्नको लागि पनि आगोमा राख्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— त्यो हो काम चिता । यो हो ज्ञान चिता । यस योग अग्निमा खाद निस्कन्छ र तिमी कृष्ण पुरीमा जान लायक बन्दछौ । कृष्ण जयन्तीमा कृष्णलाई बोलाउँछन् । तिमी जान्दछौ— कृष्णलाई पनि बाबाबाट वर्सा मिल्छ । कृष्ण स्वर्गका मालिक थिए । बाबाले कृष्णलाई यो पद दिनुभएको हो । राधा-कृष्ण नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । राधे कृष्णको जन्मदिन मनाउँछन् । लक्ष्मी-नारायणको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । मनुष्य बिल्कुलै अलमलिएका छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ त्यसैले अरूलाई पनि सम्झाउनु छ । पहिले-पहिले सोध्नु छ— गीतामा जुन भनिएको छ म एकलाई याद गर, यो कसले भनेको हो ? उनीहरू सम्झन्छन्— कृष्णले भनेका हुन् । तिमी सम्झन्छौ— भगवान् निराकार हुनुहुन्छ । उहाँबाट नै उच्च अर्थात् श्रेष्ठ मत मिल्छ । उच्च भन्दा उच्च परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ । उहाँको नै श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत गाइएको छ । उहाँ एकको श्रीमतले नै सबैको सद्गति हुन्छ । गीताको भगवान् ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि भन्न सकिदैन । उनीहरूले फेरि शरीरधारी श्रीकृष्णलाई भनिदिन्छन् । त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ कतै अवश्य भूल भएको छ । तिमीले सम्झन्छौ— मनुष्यहरूको यो ठूलो भूल हो । राजयोग त बाबाले सिकाउनु भएको हो, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । ठूला-ठूला जुन भूलहरू छन् तिनीहरूमा जोर दिनु छ । एक त ईश्वरलाई सर्वव्यापी भन्नु, दोस्रो फेरि गीताको भगवान् कृष्णलाई भन्नु, कल्प लाखौं वर्षको भन्नु— यो धेरै ठूलो भूल हो । कल्प लाखौं वर्षको हुन सक्दैन । परमात्मा सर्वव्यापी हुन सक्दैन । भन्छन् उहाँले प्रेरणाले सबै कुरा गर्नुहुन्छ, तर होइन । प्रेरणाले कहाँ पावन बनाउनुहुन्छ र ! यो त बाबाले बसेर सम्मुखमा सम्झाउनुहुन्छ— म एकलाई याद गर । प्रेरणा अक्षर गलत छ । भन्न त भनिन्छ शंकरको प्रेरणाले बम आदि बनाउँछन् । तर यो ड्रामामा सारा निश्चित छ । यस यज्ञबाट नै यो विनाश ज्वाला निस्किएको हो । प्रेरणा गर्नुहुन्न । यी त विनाशको लागि निमित्त बन्छन् । ड्रामामा निश्चित छ । शिवबाबाको नै सारा पार्ट छ । उहाँपछि फेरि पार्ट छ ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको । ब्रह्माले ब्राह्मण रच्छन् । वहाँ फेरि विष्णुपुरीको मालिक बन्छन् । फेरि ८४ जन्मको चक्र लगाएर तिमी आएर ब्रह्मा वंशी बनेका छौ । लक्ष्मी-नारायण नै फेरि आएर

ब्रह्मा-सरस्वती बन्छन्। यो पनि सम्झाउनु भएको छ— यीद्वारा एडाप्ट गर्नुहुन्छ यसैले यिनलाई बडी मम्मा भनिन्छ। उनी फेरि निमित्त बनेकी छन्। कलश माताहरूलाई दिइन्छ। सबैभन्दा ठूलो सितार सरस्वतीलाई दिइएको छ। सबैभन्दा बुद्धिमान् छिन्। बाँकी सितार वा बाजा आदि केही पनि छैन। सरस्वतीको ज्ञान मुरली राम्रो थियो। महिमा उनको राम्रो थियो। नाम त धेरै राखेका छन्। देवीहरूको पूजा हुन्छ। तिमीले अहिले जान्दछौ— हामी नै यहाँ पूज्य बन्छौं फेरि पुजारी बनेर आफ्नै पूजा गर्छौं। अहिले हामी ब्राह्मण छौं फेरि हामी नै पूज्य देवी-देवता बन्नेछौं, यथा राजा-रानी तथा प्रजा। देवीहरूमा जसले उच्च पद पाउँछन् उनीहरूका मन्दिर पनि धेरै बन्छन्, नाम पनि उनीहरूको नै प्रसिद्ध हुन्छ, जसले राम्रोसँग पढ्छन् र पढाउँछन्। त्यसैले अब तिमी जान्दछौ— पूज्य पुजारी हामी नै बन्छौं। शिवबाबा त सधैं पूज्य हुनुहुन्छ। जो सूर्यवंशी देवी-देवता थिए उनीहरू नै पुजारी अनि भक्त बन्छन्। आफू नै पूज्य आफू नै पुजारीको सिँढी बडो राम्रोसँग सम्झाइन्छ। चित्र विना नै तिमीले कसैलाई सम्झाउन सक्छौ। जो सिकेर जान्छन् उनीहरूको बुद्धिमा सारा ज्ञान हुन्छ। ८४ जन्मको सिँढी चढ्छन्, उत्रिन्छन्। उनीहरूका ८४ जन्म छन्। पूज्य थियौं हामी फेरि पुजारी बनेका छौं। हम सो को अर्थ पनि तिमीले धेरै राम्रोसँग बुझेका छौ। आत्मा नै परमात्मा हुन सक्दैन। बाबाले हम सो, सो हमको अर्थ सम्झाउनुभएको छ। हामी नै देवता, क्षत्रिय... बन्छौं। हम सो को अरू कुनै अर्थ छैन। पूज्य, पुजारी पनि हिन्दूहरू नै बन्छन्, अरू धर्ममा कोही पूज्य पुजारी बन्दैनन्। तिमी नै सूर्यवंशी चन्द्रवंशी बन्छौ। ज्ञान कति राम्रो मिलेको छ। हामी नै देवी-देवता थियौं। हामी आत्माहरू निर्वाणधाममा रहनेवाला हौं। यो चक्र घुमिरहन्छ। जब दुःख सामुन्ने आउँछ, बाबालाई याद गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म दुःखको समयमा नै आएर सृष्टिलाई बदल्छु। यस्तो होइन— नयाँ सृष्टि रच्छु। होइन, पुरानोलाई नयाँ बनाउन म आउँछु। बाबा आउनुहुन्छ नै संगममा। अहिले नयाँ दुनियाँ बनिरहेको छ। पुरानो खतम हुनु छ। यो हो बेहदको कुरा।

तिमी तयार भएपछि सारा राजधानी तयार हुनेछ। कल्प-कल्प जसले जुन पद पाएका छन् त्यसै अनुसार पुरुषार्थ चलि रहन्छ। यस्तो होइन, ड्रामामा जुन पुरुषार्थ गरेको होला त्यही हुनेछ। पुरुषार्थ गर्नुपर्ने हुन्छ अनि भनिन्छ कल्प पहिले पनि यस्तो पुरुषार्थ गरेको थियो। सधैं पुरुषार्थलाई ठूलो मानिन्छ। प्रारब्ध भनेर बसिराख्नु हुँदैन। पुरुषार्थ विना प्रारब्ध मिल्न सक्दैन। पुरुषार्थ गरे विना पानी पनि पिउन सकिदैन। कर्म संन्यास अक्षर गलत छ। बाबा भन्नुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा पनि बस। बाबाले सबैलाई यहाँ त बसाउनुहुन्न। शरणागति गाइएको छ। भट्टी बन्नु थियो किनकि उनीहरूलाई सताइएको थियो। त्यसैले बाबाको पासमा आएर शरण लिए। शरण त दिनुपर्छ नि। शरण एक परमपिताको नै लिइन्छ। गुरु आदिको शरण लिइदैन। जब धेरै दुःख हुन्छ अनि दुःखी भएर आएर शरण लिन्छन्। गुरुहरूको पासमा कुनै दुःखी भएर जादैनन्। वहाँ त त्यसै जान्छन्। तिमी रावणबाट धेरै सताइएका छौ। अब राम आउनुभएको छ रावणबाट छुटाउन। उहाँले तिमीलाई शरणमा लिनुहुन्छ। तिमीले भन्दछौ— बाबा हामी हजुरका हौं। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि शरण बाबाको लिएका छौ। बाबा हामी हजुरकै मतमा चलनेछौं।

बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर मलाई याद गर, अरू सबैको यादलाई छोड। मेरो यादले नै विकर्म विनाश हुनेछ। केवल शरण लिने कुरा होइन। सारा कुरा यादमा आधारित छ। बाबा बाहेक यस्तो अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। बच्चाहरूले जान्दछन्— बाबाको पासमा यतिका

२०७२ फाल्गुन १९ बुधवार २-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
लाखौं कहाँ आएर रहनेछन्। प्रजा पनि आ-आफ्नो घरमा रहन्छन्, राजाको पासमा कहाँ रहन्छन्।
तिमीलाई केवल भनिन्छ— एकलाई याद गर। बाबा हामी हजुरका हौं। हजुर नै सेकेण्डमा सद्गति
दिनेवाला हुनुहुन्छ। राजयोग सिकाएर राजाहरूको राजा बनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— जसले
कल्प पहिले बाबाबाट वर्सा लिएका छन्, उनीहरू नै आएर लिन्छन्। पछि सम्म सबैले बाबाबाट
वर्सा लिनु छ। अहिले तिमी पतित भएकोले आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनौ। बाबा सबै कुरा
सम्भाल्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— मेरा आँखाका रत्नहरू, जब तिमी सत्ययुगमा आउँछौ, तब तिमी सम्भवत
१-१ बाट राजाई गछौं। अरूको त जब वृद्धि हुन्छ, लाखौंको संख्या पुग्छ तब राजाई चल्छ।
तिमीले लडाईं गर्ने आवश्यकता छैन। तिमी योगबलले बाबाबाट वर्सा लिन्छौ। तिमी केवल मौनमा
रहेर योगबलले बाबा र वर्सालाई याद गर। पछि गएर तिमी मौनमा रहनेछौ र यी चित्र आदि
काममा आउने छैनन्। तिमी होशियार हुनेछौ। बाबा भन्नुहुन्छ— केवल मलाई याद गर्नु भने
विकर्म विनाश हुनेछ। अब गर, नगर तिम्रो मर्जी। कोही देहधारीको नाम-रूपमा फँस्नु छैन।
बाबालाई याद गर्नु भने अन्त मति सो गति हुनेछ। तिमी मेरो पासमा आउनेछौ। फुल पास
हुनेलाई राजाई मिल्नेछ। सारा कुरा यादमा आधारित छ। पछि गएर नयाँ पनि धेरै आउनेछन्।
अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै देहधारीको नाम-रूपमा फँस्नु छैन। एक बाबाको श्रीमतमा चलेर सद्गति पाउनु
छ। मौन रहनु छ।
- २) भविष्य २१ जन्मको लागि राम्रोसँग पढ्नु र अरूलाई पढाउनु छ। पढ्ने र पढाउनाले
नै नाम प्रसिद्ध हुनेछ।

वरदानः— आफ्नो सतोगुणी दृष्टिद्वारा अन्य आत्माहरूको दृष्टि, वृत्तिलाई परिवर्तन गर्ने साक्षात्कार
मूर्त भव

भनिन्छ दृष्टिद्वारा सृष्टि बदलिन्छ। त्यसैले तिम्रो दृष्टि यस्तो सतोगुणी हुनुपर्छ जसले
गर्दा जस्तो सुकै तमोगुणी वा रजोगुणी आत्माको दृष्टि, वृत्ति र उनीहरूको स्थिति
बदलियोस्। तिम्रो पासमा जो आए पनि उनीहरूलाई दृष्टिद्वारा तीनै लोकको, आफ्नो पूरै
जीवन कहानी थाहा होस्— यही हो नजरद्वारा निहाल गर्नु। अन्तमा जब ज्ञानको सेवा
हुँदैन तब यो सेवा चल्नेछ।

स्लोगनः— पवित्रताको यथार्थ स्वरूप सत्यता अर्थात् दिव्यता हो